

Cà - Phê Còn Nhớ Gì

Tác Giả: Nguyễn-Phú-Long

Thứ Bảy, 12 Tháng 2 Năm 2011 07:22

“Chợ Đu có hàng cà-phê...có một cô nàng bé bé xinh xinh” Đây là lời mở đầu bài ca Cô Hàng Cà Phê của nhạc sĩ Canh-Thân sáng tác từ lâu lắm rồi,

song, không những nhớ những người bạn thuở xưa, mà bây giờ, một số rất ít các vị cao niên khi nghe lời, có thể vẫn thấy phảng phất vài hình ảnh như xưa...Chợ Đu!

Chợ Đu thời đó, cái thuở nằm trong khu kháng chiến, chợ xưa thuộc vùng quê, không khí sinh hoạt gần gũi như chợ Vân-Đình, chợ Đồi, Chợ Ng-Thôn thuộc tỉnh Hà-Đông, ngày ngày còn số máy bay Pháp oanh tạc, những người đi ta, nhất là trai thanh gái lịch, vẫn qua lại, ra vào, ăn uống nhàn nhàn, mọi mê mua bán hàng ngoại, như vải vóc, đồ nghề, bút máy, bột làm...Hàng cà-phê lúc này là một đặc sản và thú vị của mọi người, vẫn nghe, mọi người, luôn luôn hấp dẫn “Mọi anh nhớ nhớ thú vị hay đến người con gái vui cô”

Bây giờ, cà-phê là thức uống tràn lan không thể thiếu ở nhà hàng đến tiệm, sang trọng đến quán ăn bình dân hàng cùng ngõ hẻm. Nói cách khác, thức khách ngày nay dù sang hèn, sau khi ăn nhậu đâu đâu cũng có thức gọi cà-phê. Cà-phê được biến trí phục vụ khắp nơi. Những người uống cà-phê trong dịp này chỉ như để thay tách nước trà tráng miệng...bình thường.

Lời húp cà-phê đưa ra đĩa cho bột nóng thì không đáng nói rồi. Đến như gọi ly cà phê để trò chuyện

Cà - Phê Còn Nhỏ Giọt

Tác Giả: Nguy&n-Phú-Long

Thứ Bảy, 12 Tháng 2 Năm 2011 07:22

mọt, kiểu cách, mà mục đích chủ là người nghe nhạc khi tới Hội Nhạc Gió đòng Võ Tánh hay Đêm Mùa Hội đòng Nguyễn Huệ cũng chủ yếu để thưởng thức cà-phê hoàn toàn. Thưởng thức cà phê đòi hỏi không khí yên tĩnh, thanh thản, chén trà a...nhỏ thơm, muỗn cho đúng “gu”, muỗn đã nghiỗn, phải lổn mò tới nhỗn người chủ yếu cà-phê làm mục đích hoạt đòng chính của chủ nhân may ra mới có thể kỏ là người sành đòng.

Trở về năm 1954 Hà-Nội có Cà-Phê Nhân là một trong hai tiệm nổi tiếng nhất, nó nằm ở ngõ Báo Khánh, gần phố Cầu Gỗ, trông sang quán giỗ khát Mỡ-Béo bên hồ Hoàn-Kiểm, mà thưởng thức tôi đòng cảm nhận theo ra đó, buổi tối thì kêu gọi trà Tỏi thơm ngậm. Đòng m. Tôi thì chủ yếu chén trà a, lổn nào cũng vỹ, đòng c gọi cho lý nhỗn đá chanh...lổn ng lổn, thơm lổn, một mình, lâu lâu nghe tiếng leng keng của tiếng di chuyển lên xuống phố Huệ tới chủ Đòng-Xuân, ngoái quanh toàn là người lổn, bàn ghế, tranh ảnh, đòng đòng hỏ c, thơm mà cũng nhỗn mãi và thưởng thức hạnh đòng.

Hỏn y tôi đang ở nhà ông chú tới Hà-Nội đòng ngày ngày cởp sách tới thưởng thức Sinh-Tử cùng người em, trong khi gia đình chủ yếu nỏn thị xã Sơn-Tây. Buổi tối là nhà binh mà đi làm giỗng công chức, chủ yếu phải cởm trải trăm phỏn trăm mút mùa lổn thỏy nhỗn sau này, chủ yếu nhỏn tới cùng người bạn thân ở Hà-Nội (Khoảng 30 cây số) chủ yếu bài thơ tởm, “Làm trai biết đánh tởm, biết ăn thỏt chó biết nỏm Thúy-Kiểm.” nỏu ghé thăm tôi tới đòng c bỏ c, đòng tôi đi thưởng thức cởm tây, cởm tám giờ chủ yếu Hàng Bỏm, cà phê Nhân ở hồ Báo-Khánh, phung phú cho đòng hỏt, nhỗn người khi đòng hoài chủ yếu chủ yếu thì biết đòng hiỏu, cái hiỏu thỏm lổn vỹ sỏ thỏt biết cho chủ gia đình càng ngày càng nghèo vì chủ bỏ c. Vỏn đòng này khá quan trọng mà chúng tôi còn nhỗn chủ yếu dám có ý kiỗn. Mỏ tôi thì dùng nhỗn cách, nhỗn phen nhỗn vỏn không ngăn chủ đòng c. Mỏ lổn nói cho cùng thì ý kiỗn ăn thua gì, ngăn chủ sao nỏn:

Nhân sinh quý thích chí

Chỗng gì hỏn vui cuỏ c tở tam.

~~~~~ Tài kinh luân xoay đòng c xoay ngang,

~~~~~ Cỏ đòng u khiỏn quân ăn quân đánh.

~~~~~ Giỏ mọt tiếng ngỏn đòng u phỏn kính,

~~~~~ Đòng ba quân ai dám chủ yếu nhỗn ng...

~~~~~ Thú Tỏ Tỏm - Nguyễn-Công-Trỏ.

Rỏn thì, may sao, cuỏ c tở tam cũng qua. Vào Sài-Gòn, các chủ n sĩ “tở tam” tới n mác, kỏ đi, ngỏn iỏ, nhỗn người khung trải mỏn lổn bỏ y ra nhỗn người hỏp lổn mỏn.

Sỏ c tàn phá của mọt trải mỏn cũng vô cùng đòng hỏn và khỏ c liỏt. Đòng thích ở vỏn hoàn chủ nh, nhỏ con thiếu thân trải c ánh lổn hỏng, buổi tối lổp tới c nhào vô tham đòng, tìm chủ m giác ở Kim Chung, Đòng Thỏ Giỏn, và, tình hình tuy có thể biết trải c nhỗn người thỏ c chủ của kỏp ngã ngũ thì ít

Cà - Phê Còn Nhỏ Giọt

Tác Giả: Nguy&#n-PháLong

Thứ Bảy, 12 Tháng 2 Năm 2011 07:22

---

lâu sau bä tôi qua đäi. Bä tôi qua đäi träc cä thäi gian hai thiên đäng này bä bäc tä, đä läi cho chúng tôi mäy tä biên lai cäa täm cäm đä và mät gia tài.

Tôi nghĩ đäy chính là gia tài: Mä tôi, mät quä phä có chäng là sĩ quan chät vì công vä do đó äu tiên trä nên công chäc, làm thä may trong bäo sanh viän Hùng-Väng Chä Län, em tôi thì gom mäy chäng tä đänh kèm hä sä xin vào Quäc-Gia Nghĩa Tä, räi sau khi läy xong tú tài, nhäp khóa huän luyän mät năm sä-phäm đäc biät, thành cô giáo đäy träng công läp Xóm-Cäi, và tôi, cũng do biän cä bä tôi mät đi, läm täm giäy miän đäch vĩnh viän bä túi, an toàn xa lä, nhäng chä khäi vô Thä-Đäc mät thäi gian träc khi có länh täng đäng viên năm 1966.

Häi đó, khi nhän giäy miän đäch tôi chäng vui, bän häu đi hät räi, cuäc đäi cäp ô kä kä sä mät iä đâu có gì häp đän, näu không muän nói là häi hän; Đän lúc cäm länh gäi nhäp ngũ cũng thä, chäng buän. “Tái Ông mät ngäa.” Mäc đä lính đi ra đäng ít nhät cũng không sä cänh sát...nhäng đó là chuyän vä sau.

Träi sinh voi sinh cä, sau khi mät mát cät trä gia đänh, giäng nhä căn nhà chäo đäo, chäu đäng qua cän sóng gió, cuäc säng đän đän än đänh, anh em tôi vän đäc cäp sách täi träng, häi äy chäa thäy khai sinh cäm tä “cái näi ngäi trên cái cäc” song tuäi đäi thì đã träng, đã “biät cái chi chi” nên nhäng län có bän thân täi chäi, chúng tôi, làm nhäng äi län, hay kéo nhau ra Lý-Thái-Tä gän nhà, tìm đäc mät näi khá lý täng, đó là tiäm Cà-Phê Nhân, mäi thäng làm cái “phin” đäc biät, cà-phê cät chän Ban-Mê-Thuät, tha hä nói chuyän bù khú, tä do.

Quäng đäng Lý Thái Tä tä Nguyän-Tri-Phäng täi Ngã Bäy ngän thäi, mät hä läi läm nhiäu chä chäa träi xi măng, ngoài mäy cäa hiäu bäy bán tràn lan cä räng xe đäp, còn läi rät nhiäu quán hàng, xäp bán vé sä, xe bánh mä thät nguäi, näc mía... Ai không thích phä Täu Bay, Phä TäuThäy, xin ghé cäm täm bì thät näng. Ăn chäi phäi tùy theo thäi gian säm chiäu, có bánh cam, đäu phäng luäc, bäp näng, bò viên. Ai muän thay đäi, bäi đäng thì băng qua bên đäng vào gäi càri dê, dê häm thuäc bäc, hä tíu ngäu-pín, quán hä tíu ngäu pín cäa chú Ba rät häp, nhäng thäc khách đäng thät là đäng, ä ngay bên cänh nhà gia đänh cä Đä-Đänh-Näm, em cä Đä-Đänh-Đäo, mät tiän räng thän thäng...

Chúng tôi täi khu phä này rät nhiäu län, nhäng phän län chä đä vào tiäm cà-phê Nhân, nhäm nhäi cái café au lait, cäm điäu thuäc Ruby, rä räm, to nhä, nhän phä phäng nhä kä bàng quan hä häng.

Cà - Phê Còn Nhỏ Giỏi

Tác Giả: Nguy&#n-Phú-Long

Thứ Bảy, 12 Tháng 2 Năm 2011 07:22

Ti&#m cà-phê Nhân ở Sài-gòn t&#ng đ&#i sáng s&#a và s&#ch s&#, n&#m trên tr&#c giao thông c&#a xe bus t&# tr&#ng đưa Phú-Th&# t&#i ch&# B&#n Thành, gi&#a ch&#n quan chiêm t&#p n&#p, ch&#ng bài trí sang tr&#ng đèn xanh đèn đ&#, cũng không r&#ng l&#m, b&#n năm cái bàn g&# kê song song hai bên t&#ng, gh&# đ&#u cũng b&#ng g&#, b&#y gi&# hàng quán bình dân ở Sài-Gòn v&#n dùng gh&# đ&#u nh&#ng là nh&#a, th&#p h&#n, b&#n và ti&#n h&#n, ngăn cách phía trong là m&#t t&# kính ch&#a l&#i ra vô, không khí &#m cúng, quang c&#nh m&#c m&#c, m&#t lúc có th&# t&#p kho&#ng hai ch&#c khách là t&#i đa, giá c&#ph&#i chẳng, đ&# ăn th&#c u&#ng h&#p đ&#n.

Ph&#n l&#n m&#y quán cà phê đ&#u ph&#c v&# c&# khách hàng mu&#n u&#ng trà t&#u, hàng cà-phê ở ch&# Đ&#u x&#a kia cũng v&#y. Nay vì mi&#n Nam khí h&#u nóng b&#c, m&#c trà T&#u ch&#ng đ&#c ai hoan nghênh nên đã b&#o&#i b&#, m&#y b&# &#m chén nh&# xúu m&#u da l&#n n&#m im lìm trong t&# kính ch&# đ&# làm c&#nh, bù l&#i ti&#m cà phê Nhân đã khai thác thêm bánh cu&#n đ&#m tâm, bánh đ&#u xanh, bánh gai, thu&#c lá...làm khách hàng t&#i đây có thêm nhu c&#u đ&#c ph&#c v&# tho&#i mái, và, quan tr&#ng là không c&#m th&#y ph&#i v&#i vàng, đóng ch&#t bao lâu ch&# nhân cũng ch&#ng đ&# ý, vì có bao gi&# ti&#m h&#t ch&#ng&#i đâu! Tuy nhiên vào nh&#ng bu&#i tr&#a oi &#, đôi khi có lu&#ng gió th&#i t&# phía ch&# cá tr&#c m&#t ùa sang cũng làm khó ch&#u b&#i “cái mùi n&#ng m&#n &#y” (T&#-Hanh)

Làm ng&#m cà-phê, rít h&#i Cotab, bóc phong bánh đ&#u xanh B&#o-Hiên, m&#y c&# ch&# này “đ&#i” v&#i nhau nh&#p nh&#ng r&#t h&#p, r&#t g&#n g&#i, không gi&#ng nh&# khi dùng trà. U&#ng trà là m&#t ngh&# thu&#t cao h&#n, thanh nh&# h&#n, tr&#nh tr&#ng h&#n th&#m chí còn ph&#i bi&#t cách pha, cách u&#ng nên nó đã đ&#c nhi&#u ng&#i nâng thành Đ&#o. Trà Đao. Ch&# hi&#u ph&#i v&#y không, ông L&#u-V&#n-V&#nh đã vi&#t trong cu&#n B&#n-L&#n-Leo-Núi-T&#n: “U&#ng trà gi&#ng nh&# n&#m tay Thúy-Vân, mà u&#ng cà-phê nh&# n&#m ng&# v&#i Thúy-K&#u.” S&# ví von này g&#i ra nh&#ng hình &#nh thật lãng m&#n, tr&# tình.

Chúng tôi kéo nhau t&#i đóng vai khách hàng th&#ng xuyên c&#a ti&#m Cà-phê Nhân nhi&#u năm tháng n&#ng m&#a, nh&#n m&#t, t&# lúc còn &# trung h&#c đi xe đ&#p, cho t&#i khi m&#c áo tr&#n v&#n “chung th&#y” lái xe nhà binh đ&#n đ&#u tr&#c c&#a m&#i l&#n v&# Sài-Gòn, th&# nên h&# có đ&#p t&#i đ&#u đ&#c đón t&#p thân m&#t, chuy&#n trò ni&#m n&# nh&#t là vào nh&#ng lúc v&#ng v&#.

“Lâu quá, không th&#y ghé, l&#i t&#ng là..” Ông ch&# ti&#m th&#ng “chào” tôi m&#t câu b&# l&#ng nh&# v&#y, là vì có th&#, đôi khi ít khách, ng&#i nhìn m&#a Sài-Gòn chút n&#c ào ào t&#ng ch&#p, nh&# khách quen, nh&# tôi, &#ng đã nghĩ đ&#n nh&#ng màn ph&#c kịch, đ&#n nh&#ng cu&#c giao tranh m&#t mù khói l&#a..

M&#t l&#n tôi h&#i, ph&#i đây là ti&#m cà-phê t&# Hà-N&#i “đ&#c” vào chẳng, thì đ&#c tr&# l&#i: Không h&#n v&#y, hai bên ch&# là h&# hàng v&#i nhau. Ông ch&# ở Sài-Gòn đáng cao l&#n, kho&#ng h&#n b&#y

Ai đßng đß y lßm rßm mßt,
Tß đßng nay lßn phßn rßu!

- Cô Nga “hay cßi, hßn Xuân phßi phßi”... nhßng lúc ít vißc vßn thßng nói chuyßn, vô tß :
- Hai tßm phß lißn nhau, anh thích ăn phß Tßu Bay hay Tßu Thßy?
  - Tßu Bay. Nhßng đßng quá, không chß đßc thì sang Tßu-Thßy.
  - Thß Tßu Thßy đßng quá thì sao?
  - Thì đi..Xe Lßa!
  - Mßt ngßi, sáng vßn bßng phß cho thßc khách, vßa bßng vßa la “Nßc sßi! Nßc sßi!”, ông y tên Huy, mßi lßy vß là cô bán chanh ß chß Cá bên kia đßng anh bißt không?
  - Không.
  - Ngoài vißc bßng phß ngày ngày ông Huy còn có nhißm vß bßng qua đßng vào chß Cá mua chanh vß sßa soßn phßc vß khách hàng hôm sau, do đó quen cô bán chanh, rßi lßy cô bán chanh!
  - Chuyßn cß nhß trái đßt, đúng là ”gßp nhau, bißt nhau, quen nhau, yêu nhau, lßy nhau rßi...sßng bên nhau”
  - Bißt hßt! Thôi không kßnßa!

Đàn bà thßt nhißu tß ái. Nàng nguyệt tôi, có vß nhßng nhßo, im lßng. Tôi cũng chßa bißt tí pßt ra sao, thì may quá vßa lúc có hai vß khách nam nß, qußn quýt nhß đôi tình nhân, vßa đi vßa đßa vào nhau nhß say, nhß mußn đß, nói chuyßn âu yßm rßi rßm chßng thßm nhìn ai, Nga vßi đßng lên mßi vào bàn, nhanh nhßn làm vißc. Mßt mình, tôi tßp ngßm cà-phê, chß bißt làm chi lßi nghĩ đßn ông Huy, cô bán chanh, nghĩ đßn nhßng cußc gßp gß, bißt nhau, quen nhau, yêu nhau, lßy nhau rßi sßng chung, mình vßi ta tuy hai mà mßt, gßn bó, thành thßt, cho nhau tßt cß, chßng tí cß gì, đßi vßi nhau còn hßn tình rußt thßt bß mß anh em...Cô bé trß lßi, cßi, tôi cũng cßi:

- Anh nói có gì sai đâu, vißc hôn nhân, theo phong hóa, phßi thß tßng giai đßn chß.
- Chuyßn đó thì ai chßng bißt
- Anh xin lßi! Hay là cßp này đßt giai đßn?
- Làm gì có. Các ông chß đßc cái nghĩ tßm bßy. Khu phß quanh đây dù nhißu chuyßn, nhßng mßi sß đßu sußng sß, có đßu bây giß vß ông Huy không còn bán chanh ß chß Cá nßa!
- ßa sao vßy?
- Ông Huy ra đßu kißn lßy ßng thì ß nhà, ßng đi làm đß rßi.
- Thß à? Em bißt không, có mßy nß ca sĩ cũng đßc chßng yêu cßu nghß hát khi lßy nhau.
- Song cô bán chanh chßng mußn thß, ngßc lßi, còn đßng nhß ông Huy nghß vißc, thßng thßng kißm chß khác, đß mình cô tßn tßo, “Quanh năm lßn lßi ß ven sông.”, cô mß ßc có chßng là ngßi thß chuyßn môn, nhß thß kim hoàn, thß may qußn áo tây, nhßn nhß và sßch sß hßn, nhßng ßng không chßu gißng co mãi và cußi cùng cß phßi chßu.

Cà - Phê Còn Nhỏ Giọt

Tác Giả: Nguyễn-Phú-Long

Thứ Bảy, 12 Tháng 2 Năm 2011 07:22

- Ngồi đàn ông trong gia đình lúc nào cũng đứng mũi chõu sào, phần lớn là vậy, ngoài trừ mấy kẻ hèn hạ, mang kiếp mày râu mà nhấc nhả cúi đầu núp bóng quỳn thâm.

Lúc có mấy người khách trẻ bước vào, ông chỉ liếc nhìn đứng sau kính, vừa “đồ-pa” mấy bước rồi vội đổi guốc mới cụng chình chịch, khua vang thì Nga bước ra xung phong lấy order làm tự nhiên dán đống câu chuyện đang dở dang.

Tôi không biết ông chỉ tìm tên gì, ông có hai người con gái. Cô Nga và bà vợ luôn túc trực giúp thu tiền, trông hàng, pha cà-phê, dọn bàn nhúng nháp cô gái lớn thì tuyt đẹp chỉ ng bao giờ, cô chỉ xuất hiện khi dắt chiếc xe Velo Solex ra phố hay đi bên ngoài với nhà lớn qua nghiêm trang, lặng lẽ.

Thờ rờ “thả trôi” đến tôi còn gió berti vào khoàng tháng 10 năm 1975 tôi tình cờ gặp ông chủ tiệm cà-phê Nhân ở trên phố Indiantown Gap, Pennsylvania. Phong cảnh vùng “Anh-Đi-Ăn-Táo” lúc này nhom vào Thu, lá cây đã vàng, người đi tản bộ đi dạo cái lộnh đứng trên đường, qua lối giã nhúng giũ barracks co ro với mấy chiếc áo mùa Đông cũ, lờ lờ do hời Húng Thởp Tở cung cấp. Tôi biết chột thây ông cũng co ro trên đường. Nhìn ông thột biết ng, mới đó mà xom hời đi, nét mặt âu sủ, chán nời, khác hời hời trỏc. Ông đởc bởc sang đây bởng máy bay Mỏ theo gia đình người con gái lớn, bà vợ và cô Nga thì với nở Sài-Gòn. Tôi nghĩ nhúng không hiểu tại sao ông bà lờ quyỏt đởnh theo kiỏu Âu-Cỏ và Lỏc-Long-Quân nhở thỏ!

Vũ Trỏng Phỏng viết: “Hởnh phúc là gì nỏu chỏng phỏi sỏc khỏe cỏa hai vỏ chỏng.” Câu vắn này đởc nhỏc đở nhỏc lỏi nhiỏu lỏn trong tác phẩm Sỏ-Đỏ.

“Biỏt rỏi, khỏ lỏm nỏi mỏi!”.

Nhúng người ta, tuỏi đởi đã tởi xỏ chiỏu, sỏc khỏe hao mòn đởn đởn đởn khi không còn nỏa, thì vỏ chỏng vỏn có hỏnh phúc chỏ! Hỏnh phúc vỏ chỏng bởy giỏ là gì nỏu chỏng phỏi gỏn gỏi đở tâm sỏ, an ỏi, nỏng tỏa sỏm khuya. Cái hỏnh phúc lúc này cũng cỏn thiỏt, rỏt cỏn thiỏt, vì nỏu không, “lỏy ai là người nghe em kể chuyỏn thu phong.”

Nhìn ông cỏ, chột nhỏ đởn người bởn vỏn cùng uỏng cà-phê thuỏ nào.Nhúng hời đởng kể t

trong cäi täo nên tôi cũng chä có đäi täng đä mà kä lä, báo tin gäp gä cä nhân. Lúc xuät träi ông vä Cali. Tôi xuäng thä đä Richmond Virginia, sau đä, dĩ nhiên tôi vän giä liên läc. Cô gái län đäi väi gia đänh tôi đã thân thiän, quen nhau räi mäi thäy cô äy ít nói, song rät đä thäng, qua thä tä chä cho vä tôi cách làm bánh cuän vì häi 1975 ngä i Viät ä Mä chäa đäng, chäa có nhiäu tiäm ăn Á châu ê hä, tràn ngäp làm thành cä khu phä.

Sau đä, tôi cũng nhä nhiäu kä khác, cuäc säng cäa läp ngä i lät đäng lúc đäu vät vä. Väa phäi gän giä cái căn bän cäa läi säng cũ, quê häng. Tôi thuäng nhäc nhä các con tôi ä nhà phäi nói tiäng Viät. Väa phäi cä gäng đä häi nhäp, tiän bä. Ngày äy tôi chäa biät valentine day, mother day là cái gì, Mät hôm trên đäng cuäc bä đi làm, täi ngä tä đèn xanh đèn đä Monument và Kensington Ave. Tôi chào ngä i bán hoa ä väa hä nhä thäng lä, nhäng khác väi thäng lä ông già da đen tä i cä i trao cho tôi mät cành hoa, cäm đän chä làm, häi bän mäi biät hôm äy là Mother's day. Ý ông muän tôi đäm hoa vä täng vä. Tôi thân thiän väi äng hän tä bäa đä.

Tä bäa đä täi hôm nay, thäi gian đã hän 30 năm, biät bao nhiäu thay đäi. Thoät tiên, väi thät nhiäu bäng lúc ban sä, tôi đän thành phä này räi lang thang mäy tiäu bang khác làm viäc, tha phäng cäu thäc, bäng giä läi trä vä... và nay näu tôi chäng tình cä bách bä thä thän ä góc väa hä äy đä chä mä tôi đang khäm bänh trong văn phòng bác sĩ thì làm sao biät và nhä ông già da đen bán hoa năm xäa đã chät khi nhìn mät phiän đá khiêm tän, vuäng vän, im läm näm trên bãi cä nhä täm mä bia do flower vender and friend thäc hiän väi hàng chä "He sold flowers at this corner for half a century."

Nhä läi häi mäi đän đây, nhäng ngày vät vä, mùa hè chäng có máy länh, mùa đäng chäy tiän đä đäu đät lä sä i hät häi. Vä đi làm bäng phäng tiän di chuyän công cäng tä tä mä sáng, hôm nào cũng bäi bát cäm väi mät món män mang theo đä ăn träa. Chäng män ca đäm, tä điäu khiän cái xe đäp cũ mua ä garage sale rä rä, chäng phäi trä tax, chäng phäi đä xăng. Sáng đäm quän quät. Täi täm mät mũi. Vä sau chiäc xe hai bánh đä chäng hät đät xích läi xì häi bän cuäc bä, nên mäi có cä häi quen biät väi ông già bán hoa ä ngä tä giäa nhà và näi làm viäc.

Vì vät län väi nhäng khó khăn trong cuäc säng mäi mà bäng mät thäi gian tôi không biät gia đänh ông cäu chä tiäm cà-phê Nhân bên Cali. thä nào, cho täi mät hôm đät ngät tình cä đä c tin, tä mät ngä i quen: Ông cä đã qua đäi!

Tôi âm thầm với nỗi ám ảnh qua những hình bóng cũ. Tuổi già còng đờn tũn, “tuổi già gì tởm nhõ sỡ ng.” Nhớ lại, sau thời gian mới những mới hững hờ, thời gian lui tới với gia đình những con Cali. Cười nhợt nhạt, cười thảnh thơi, cười biết viết gì, những lời cười mãi chuyển nắn nắn, nhà thơ bỏ trống, rồi mới đến lúc nào không hay. Bây giờ cũng không thể kể là báo tin buồn này cho ai vì những buồn cùng tôi từng uống cà-phê trước đây đã yên nghỉ đâu đó trong lòng đất trời của tôi không kịp đoàn tụ với với con bên Canada.

Số liên hệ giữa tôi và ông chủ tiệm cà-phê Nhân biết đâu khoảng cuối thập niên 50. Khi gặp, lúc xa trong một xã hội thời thượng “nổi chuyên chuyên” cho thời thời gian gặp nhau ở “Anh-Đi-Ăn-Táo” Pennsylvania để rồi mới những mới những, vĩnh viễn. Tôi chẳng dám coi ông như bạn học, số quen biết qua lời chào nhân nhợt, gặp gỡ bao giờ cũng mừng, cũng vui, thăm hỏi chuyển trò. Xa cách thì vẫn giữ trong lòng một hình ảnh, kể niềm này nọ, đôi khi giữa những người làm việc các nhau cũng như nhau, nhớ thôi, hẳn chúng tôi không phải chỉ là những người đồng hoàn toàn và thời đáng tiếc của bao giờ mới nhau để rồi mất ly cà-phê.

Tôi tiếc là chuyển về thăm quê những mới đây, tôi đến những Lý-Thái-Tổ, để ý tìm, những không còn trông thấy tiệm cà-phê Nhân, không để nhớ rõ về trí của chúng ta xa xôi rồi lui tới. “Thế những hỏi biết nơi vi tang đi.” Bà chủ tiệm cà phê Nhân gặp những Hà-Nội quý phái trôi nổi nơi đâu? Còn quê nhà hay đã “đoàn tụ” với những con lớn, hay đã “vui” cùng những chuyển mà thời cuộc làm xa cách bao năm! Ôi, “những những muôn năm cũ.”